

VERONICA ROTH

DIVERGENT

OPRØREREN

PÅ DANSK VED JOHN LYSMAND

DIVERGENT②: OPRØREREN

er oversat fra engelsk efter
INSURGENT

Tekst © 2012 Veronica Roth

By arrangement with Ia Atterholm Agency and HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Omslag: Joel Tippi

Faktionslogoer: Rhythm & Hues Design

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Nana Baaner Klitgaard

Grafisk tilrettelægning: Kat·Art

Bogen er sat med Times New Roman PS og Sackers Gothic

1. udgave, 3. oplag

Trykt 2014 af CPI – Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771053159

www.alvilda.dk

TILEGNET NELSON,
SOM DET ALTID VAR VÆRD AT LØBE EN RISIKO FOR.

Foto: Nelson Fitch

Veronica Roth er født i 1989 og opvokset i en forstad til Chicago. I sin skoletid brugte hun det meste af sin tid på det, der senere blev ”Divergent”-trilogien. Serien er udgivet på 44 sprog og er solgt i mere end 11 mio. eksemplarer verden over. Den har ligget på New York Times’ bestsellerliste i næsten 2,5 år. Bog 3 – *Fornyeren* – udkommer på dansk i september 2014. Filmatiseringen af bog 1 – *Afvigeren* – har premiere i april 2014, og de næste to film kommer i henholdsvis 2015 og 2016.

SANDHEDEN ER SOM ET VILDDYR

- FOR STÆRK TIL AT HOLDE INDESPÆRRET.

FRA SANDDRUFAKTIONENS MANIFEST

FEM SKÆBNER.
ÉT VALG.

PURITANERNE
DE USELVISKE

SANDDRU
DE ÆRLIGE

PACIFISTERNE
DE FREDELIGE

INTELLIGENTSIA
DE LÆRDE

SKYTSENGLENE
DE FRYGTLØSE

KAPITEL ET

Jeg har hans navn på læberne, da jeg vågner.

Will.

Før jeg slår øjnene op, ser jeg ham for mig igen. Falde om på gaden. Død.

Og det var mig, der slog ham ihjel.

Tobias sidder på hug foran mig og har en hånd på min venstre skulder. Toget skumpler af sted, og Marcus, Peter og Caleb står henne i døråbningen. Jeg tager en dyb indånding og holder vejret i et forsøg på at slippe af med den trykken, jeg kan mærke for brystet.

For en time siden føltes alt, hvad der skete, uvirkeligt. Det gør det ikke nu. Jeg ånder ud, men det trykker stadig.

Tobias ser mig i øjnene.

“Kom, Tris,” siger han. “Vi er nødt til at springe.”

Det er for mørkt til, at jeg kan se, hvor vi er, men hvis vi skal af nu, må vi være tæt på hegnet. Tobias hjælper mig med at komme op at stå og følger mig hen til døråbningen.

En efter en springer de andre. Først Peter, så Marcus, så Caleb. Jeg tager Tobias i hånden. Vinden føles stærkere, da vi kommer hen til døren. Som en hånd, der prøver på at skubbe mig tilbage i sikkerhed.

Men vi kaster os ud i mørket og lander hårdt på jorden. Der går et jag af smerte gennem skudsåret i min skulder. Jeg bider smerten i mig og ser mig om efter min bror.

Han sidder i græsset et par meter fra mig og gnutter sit knæ.

“Er du okay?” spørger jeg.

Han nikker. Jeg kan høre ham snøfte, som om han prøver på at holde tårerne tilbage, og jeg ser den anden vej.

Vi er landet i græsset, tæt på hegnet, nogle meter fra den ramponerede landevej, Pacifisternes lastbiler benytter, når de leverer varer til byen, og ikke langt fra den store låge, de kører ind og ud ad. Den låge, som lige nu er låst og holder os indespærret. Hegnet tårner sig op over os, så højt og eftergivende, at vi umuligt kan klatre over det, og for solidt til, at vi kan vælte det.

“Der burde være skytsengle på vagt her,” siger Marcus. “Hvor mon de er henne?”

“De var sikkert under simulationens indflydelse ligesom alle de andre,” siger Tobias. “Og nu er de ...” Han tøver et øjeblik. “Ja, guderne må vide, hvor de er, og hvad de laver.”

Det var os, der stoppede simulationen – jeg kan mærke harddiskens vægt i min baglomme – men vi nåede ikke at se, hvad der skete bagefter. Hvad blev der af vores venner, de andre medlemmer af vores faktion, rådsmedlemmerne, de andre faktioner? Det er ikke til at vide.

Der sidder en lille metalkasse på hegnet til højre for lågen. Den lukker Tobias op. Indeni er der et numerisk tastatur.

“Hvis vi er heldige, så har Intelligentsia glemt at ændre koden,” siger han, mens han indtaster en række tal. Da han når til det ottende, går lågen op.

“Hvor kender du koden fra?” spørger Caleb. Hans stemme er så grødet af bevægelse, at jeg undrer mig over, at han overhovedet kan tale.

“Jeg har arbejdet i Skytsenglenes kontrolrum, hvor jeg overvågede sikkerhedssystemerne. Vi skifter kun koderne to gange om året,” svarer Tobias.

“Det var sandelig heldigt,” siger Caleb og ser bekymret på Tobias.

“Det har ikke noget med held at gøre,” siger Tobias. “Jeg arbejdede der kun, fordi jeg ville være sikker på, at jeg kunne komme ud.”

Det løber mig koldt ned ad ryggen. Han sagde det, som om vi var i et fængsel. Sådan har jeg aldrig tænkt på det, og det forekommer mig temmelig tåbeligt nu.

Vi går gennem lågen i samlet flok. Peter holder forsigtigt om sin blodige arm – den, jeg ramte, da jeg skød ham – og Marcus støtter ham med en hånd på hans skulder. Caleb tørre hele tiden sine kinder, og jeg ved godt, at han græder, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal trøste ham, eller hvorfor jeg selv græder.

I stedet tager jeg føringen. Tobias går tavs ved min side, og selv om han ikke rører mig, føler jeg, at han støtter mig.

Lysende prikker i det fjerne er det første tegn på, at vi nærmer os Pacifisternes hovedkvarter. Prikkerne bliver til små firkanter, som bliver til vinduer med lys i. En lille samling huse af træ og glas.

Vi må igennem en frugtplantage for at komme hen til husene. Jorden er blød, og over mig mødes træernes grene, så det er som at være i en tunnel. Mørke, fuldmodne frugter hænger ned fra grenene. Den skarpe, søde duft af halvrådnede æbler blander sig med lugten af våd jord i mine næsebor.

Da vi nærmer os, lader Marcus Peter klare sig selv og går i spidsen. “Jeg ved, hvor vi skal hen,” siger han.

Han fører os forbi det første hus på venstre hånd og videre

frem til det næste. Bortset fra drivhusene er alle huse her bygget af samme slags mørke, ubehandlede og umalede træ.

Gennem et åbent vindue kan vi høre latter. Kontrasten mellem latteren og den kulde, jeg føler i mit indre, er overvældende.

Marcus åbner en dør. Manglen på sikkerhed ville være rystende, hvis ikke vi befandt os i Pacifisternes hovedkvarter. Det er typisk for pacifister, at de ikke ved, hvor grænsen går mellem tillid og dumhed.

Den eneste lyd i huset er vores egne knirkende sko. Jeg kan ikke høre Caleb græde, men det kunne jeg sådan set heller ikke før.

Marcus stopper op foran en åben dør til et værelse, hvor Johanna Reyes, Pacifisternes rådsmedlem, sidder og stirrer ud ad vinduet. Jeg genkender hende, fordi hun har et ansigt af den slags, man ikke glemmer lige med det samme. Et ar strækker sig fra lige over hendes højre øjenbryn og ned til hendes overlæbe. Af samme grund er hun blind på det ene øje og læsper. Jeg har kun hørt hende tale én gang, men jeg husker det tydeligt. Havde det ikke været for arret, ville hun have været en smuk kvinde.

“Åh, gudskelov!” udbryder hun, da hun får øje på Marcus. Hun rejser sig og tager imod ham med åbne arme. Men hun omfavner ham ikke, hun lader blot hænderne hvile et øjeblik på hans skuldre, er tydeligvis klar over puritanernes uvilje mod unødvendig fysisk kontakt.

“Resten af jeres gruppe ankom for et par timer siden, men de vidste ikke noget om, hvordan I havde klaret jer,” siger hun. Det må være det hold af puritanere, som var sammen med min far og Marcus i den sikrede kælder. Dem havde jeg faktisk glemt alt om.

Hun kigger over Marcus' skulder, først på Tobias og Caleb, så på mig og så på Peter.

“Du godeste,” siger hun, da hun får øje på det blod, der har gennemblødt Peters skjorte. “Nu skal jeg sende bud efter en læge. Jeg kan lade jer blive her i nat, men i morgen må vi holde et fællesmøde om jer. Og ...” Hun ser på Tobias og mig. “De andre vil sikkert ikke bryde sig om at have skytsengle på vores område. Jeg må naturligvis bede jer om at aflevere jeres våben, hvis I har nogen.”

Jeg undrer mig pludselig over, hvorfra hun ved, at jeg er skytsengel. Jeg har stadig min fars grå skjorte på.

I det samme mærker jeg duften af hans skjorte, duften af min far, en blanding af sæbe og sved. Den fylder min næse, fylder hele mit hoved. Jeg knytter hænderne så voldsomt, at neglene borer sig ind i mine håndflader. Ikke her. Ikke her.

Tobias lægger sin pistol, men da jeg rækker bagud for at tage mit skjulte våben frem, griber han min hånd og fører den væk fra min ryg. Og i samme bevægelse lader han sine fingre flette sig ind mellem mine for at skjule, hvad han lige gjorde. Jeg ved godt, det er en god idé at beholde et af vores skydevåben, men det ville nu have været en lettelse for mig at slippe af med det.

“Jeg hedder Johanna Reyes.” Hun trykker min hånd og derefter Tobias’. Skytsenglenes hilsen. Jeg har det med at glemme, hvor hensynsfulde pacifisterne er, indtil jeg lige bliver mindet om det.

“Ja, det er så To...” begynder Marcus, men Tobias afbryder ham.

“Jeg hedder Four,” siger han. “Og det er Tris, Caleb og Peter.” For et par dage siden var jeg den eneste af skytsenglene, der kendte ham under navnet “Tobias”; det var noget, han delte med mig og ingen andre. Og her, langt fra Skytsenglenes kompleks, bliver jeg mindet om, hvorfor han ikke ønsker at bruge det navn. Det er, fordi det knytter ham til Marcus.

“Velkommen til Pacifisternes kompleks.” Det er mig, Johanna fokuserer på, og hun sender mig et skævt smil. “Vi skal nok tage os af jer.”

Og det lader vi dem så gøre. En pacifist-sygeplejerske giver mig en salve – udviklet af Intelligentsia – som skal fremskynde helingen af mit skudsår, og følger så Peter til hospitalets afdeling, så han kan få gjort noget ved sin arm.

Johanna følger os andre hen til spisesalen, hvor vi møder nogle af de puritanere, der var sammen med Caleb og min far i den sikrede kælder. Susan er der og flere af vores gamle naboer. De sidder ved rækker af træborde i hele lokalets længde. De hilser på os – og især Marcus – med tilbageholdte tårer og sørgmodige smil.

Jeg holder godt fast i Tobias’ arm. Jeg føler mig tynget under vægten af alle disse medlemmer af mine forældres faktion, deres liv, deres tårer.

En af puritanerne holder en kop med en dampende væske under min næse og siger: “Drik det her. Det hjælper dig med at sove. De andre var rigtig glade for det. De sov helt uden at drømme.”

Væsken er jordbærfarvet. Jeg tager koppen og skynder mig at drikke det meste. Dens varme får mig til at føle mig mæt igen. Og så snart jeg har fået de sidste dråber ned, begynder jeg at føle mig afslappet. Der er en, som følger mig ned ad en lang gang til et værelse. Der er en seng i værelset. Og så er der ikke mere.

KAPITEL TO

Jeg slår øjnene op. Helt op. Jeg er rædselsslagen. Jeg holder krampagtigt fast i det tæppe, jeg ligger under.

Men jeg flygter ikke for livet gennem byens gader eller gennem korridorerne i Skytsenglenes hovedkvarter. Jeg ligger i en seng i Pacifisternes hovedkvarter, og jeg kan lugte savsmuld.

Jeg vender mig i sengen og mærker noget hårdt mod lænden. Jeg rækker en hånd om, og mine fingre får fat i pistolen.

I et glimt ser jeg Will stå foran mig, og vores pistoler imellem os – hans og min ... *hans hånd, jeg kunne have skudt ham i hånden, hvorfor gjorde jeg ikke dét?* – og jeg er lige ved at skrike hans navn.

Og så er han væk.

Jeg står ud af sengen og løfter madrassen op med én hånd og støtter den mod mit knæ. Så stopper jeg pistolen indunder og lader madrassen begrave den.

Så snart den er ude af syne, og jeg ikke længere kan mærke den mod min hud, begynder jeg at føle mig mere klar i hovedet. Nu da adrenalinsuset fra i går er væk, og det, jeg drak for at sove, er dampet af, er de voldsomme jag af smerte i min skulder næsten uudholdelige. Jeg har det samme tøj

på som i aftes. Et hjørne af harddisken titter frem under min pude, der hvor jeg stak den ind, lige før jeg lagde mig til at sove. Den rummer de simulationsdata, der styrede skytsenglene, og dokumentationen af, hvad intelligentsia gjorde. Dens data er så vigtige, at jeg dårligt nok tør røre den, men jeg kan ikke bare efterlade den her, så jeg stopper den ind mellem kommoden og væggen. På en måde synes jeg, det ville være en god idé at ødelægge den, men på den anden side indeholder den den eneste dokumentation af mine forældres død, så jeg nøjes med at gemme den.

Det banker på min dør. Jeg sidder på sengekanten og prøver på at få styr på mit hår.

“Kom ind,” siger jeg.

Døren går op, og Tobias træder halvvejs ind, så jeg kan se halvdelen af ham. Han har de samme jeans på som i går, men i stedet for den sædvanlige sorte T-shirt, har han fået en rød på, sikkert lånt af en pacifist. Det er underligt at se ham i den farve. Den er for lys til ham, men da han lægger hovedet tilbage og læner det op ad dørkarmen, lægger jeg mærke til, at den får det blå i hans øjne til at træde tydeligere frem.

“Pacifisterne holder møde om en halv time.” Han løfter øjenbrynene og tilføjer med påtaget melodrama i stemmen: “For at afgøre vores skæbne.”

Jeg ryster på hovedet. “Jeg havde godt nok aldrig troet, at min skæbne skulle komme til at ligge i hænderne på en flok frugtplukkere.”

“Samme her. Hov, for resten – jeg har noget med til dig.” Han skruer låget af en lille flaske og hiver en lille pipette op af den. Den er fuld af en klar væske. “Smertestillende medicin. Tag en pipettefuld hver sjette time.”

“Tak.” Jeg stikker pipetten i munden og klemmer dråberne ud på den bageste del af tungen. Medicinen smager af gammel citron.

Han stikker den ene tommelfinger gennem en bæltestrop og siger: "Hvordan har du det, Beatrice?"

"Hvad var det, du lige kaldte mig? Beatrice?"

"Jeg syntes lige, jeg ville prøve." Han smiler. "Dur ikke?"

"Måske ved særlige lejligheder. Specielle dage, du ved. Når der er optagelsesprøve. Udvælgelse ..." Jeg går i stå. Jeg skulle til at komme med et par festdage mere, men det er jo kun puritanerne, der fejrer dem. Skytsenglene har deres egne mærkedage, går jeg ud fra, men dem kender jeg ikke noget til. Og lige nu er tanken om at fejre noget som helst så ubehagelig, at jeg ikke har lyst til at fortsætte.

"Det er en aftale." Hans smil forsvinder. "Hvordan har du det, Tris?"

Det er ikke noget underligt spørgsmål, efter hvad jeg har været igennem, men det får mig alligevel til at stivne. Jeg har endnu ikke fortalt ham om Will. Jeg vil gerne, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal få det sagt. Bare tanken om at sige det højt får mit hjerte til at føles, som om det er tungt nok til at falde ud af mig og gå gennem gulvbrædderne.

"Jeg ..." Jeg ryster på hovedet. "Jeg ved det ikke, Tobias. Jeg er vågen. Jeg ..." Jeg ryster stadig på hovedet. Han lægger en hånd på min kind og kærtegner den blidt. Så skubber han mit hoved tilbage og kysser mig, så der går en bølge af sød smerte gennem min krop. Mine hænder griber fat om hans arm, og jeg har slet ikke lyst til at slippe ham igen. Når han rører ved mig, bliver følelsen af tomhed i mit indre en smule mere udholdelig.

Jeg behøver ikke at sige det til ham. Jeg kan bare prøve på at glemme – han kan hjælpe mig med at glemme.

"Jeg forstår det godt," siger han. "Undskyld. Jeg skulle ikke have spurgt."

En vred tanke farer gennem mit hoved: *Du forstår ikke en skid! Hvordan fanden skulle du kunne vide, hvordan jeg har*

det? Men noget i hans ansigt minder mig om, at han selv har prøvet at miste. Han var ikke ret gammel, da han mistede sin mor. Jeg husker ikke, hvad hun døde af, men jeg kan huske hendes begravelse.

Og pludselig dukker der et billede op inde i mit hoved. Han står og holder fast i gardinet hjemme i deres dagligstue. Han er omkring ni år gammel, han har gråt tøj på, og hans mørke øjne er lukkede. Det er kun et glimt, så er det væk igen. Måske var det en erindring – måske var det bare min fantasi.

Han giver slip på mig. “Nu skal du nok få fred til at gøre dig klar.”

Kvindernes baderum ligger lidt længere ned ad gangen. Der er mørke fliser på gulvet, og hver brusekabine har trævægge og et plasticforhæng. På bagvæggen hænger et skilt: HUSK AT SPARE PÅ VANDET – MAKS. 5 MINUTTER PR. BAD!

Vandet er iskoldt, så jeg har ikke tænkt mig at bruge flere minutter end højst nødvendigt.

Jeg lader højre arm hænge ned langs siden, mens jeg vasker mig med venstre hånd. Den medicin, Tobias gav mig, virker allerede. De skarpe jag i min skulder er blevet til en dump smerte, der er til at holde ud.

Da jeg kommer tilbage til mit værelse, ligger der en stak rent tøj på min seng. Noget af det er gult og rødt – Pacifisternes farver – og resten er puritanergråt. Farver, man sjældent ser side om side. Jeg gætter på, at det er en af puritanerne, der har lagt det. Det er præcis den slags ting, de finder på at gøre.

Jeg trækker i et par røde denimbukser – de er så lange, at jeg må folde buksebenene op tre gange – og en grå puritanerskjorte, som er alt for stor. Ærmerne når helt til mine fingerspidser, så dem må jeg også rulle op. Det gør ondt, hver gang jeg bevæger højre hånd, så jeg gør det langsomt og forsigtigt.

Det banker på døren. "Beatrice?" Det er Susans milde stemme.

Jeg åbner døren for hende. Hun har mad med på en bage, som hun stiller på sengen. Jeg kigger på hende for at se, om der er tegn på det tab, hun har lidt. Hendes far – en af Puritanernes ledere – overlevede ikke angrebet. Men jeg ser kun den fredfyldte beslutsomhed, som er så typisk for min gamle faktion.

"Du må undskylde, at jeg ikke kunne finde noget tøj, der passede bedre," siger hun. "Vi skal nok finde noget, der er bedre, hvis Pacifisterne giver os lov til at blive."

"Det er fint nok," siger jeg. "Tak skal du have."

"Jeg fik at vide, at du var blevet skudt. Skal jeg hjælpe dig med dit hår? Eller dine sko?"

Jeg skal lige til at afslå, men jeg kunne faktisk godt bruge lidt hjælp.

"Ja tak, det må du meget gerne."

Jeg sætter mig på en taburet foran spejlet, og hun stiller sig bag mig. Velopdragen, som hun er, undgår hun omhyggeligt at se sig selv i spejlet, mens hun reder mit hår. Og hun stiller ingen spørgsmål om min skulder – hvordan det gik til, at jeg blev skudt, eller hvad der skete, efter at jeg havde forladt den sikrede kælder for at stoppe simulationen. Jeg får en følelse af, at uanset hvor mange lag jeg kunne skrælle af hende, så ville hun være puritaner hele vejen igennem.

"Har du set noget til Robert?" spørger jeg. Robert er hendes bror, som valgte Pacifisternes faktion, samme dag som jeg valgte Skytsenglene, så han må være et eller andet sted i komplekset. Jeg spekulerer på, om deres genforening vil minde om min og Calebs.

"Ja, i aftes, men ikke ret længe," siger hun. "Jeg lod ham sørge sammen med sin faktion, ligesom jeg sørger sammen med min. Men det var godt at se ham igen."

Jeg kan høre på hendes stemme, at emnet er uddebatteret.

“Men hvor var det dog ærgerligt, at det her skulle ske lige nu,” fortsætter hun. “Vores ledere skulle lige til at gøre noget vidunderligt.”

“Skulle de det? Hvad ville de gøre?”

“Jeg ved det ikke.” Susan rødmer. “Jeg ved bare, at der var noget under opsejling. Jeg ville jo ikke spørge om noget. Jeg lagde bare mærke til, at der foregik et eller andet.”

“Ja, for min skyld måtte du godt have spurgt,” bemærker jeg tørt.

Hun nikker og fortsætter med at rede mit hår. Jeg gad nok vide, hvad det kan have været, Puritanernes ledere – og min far var jo en af dem – havde gang i. Og jeg er imponeret over Susans betingelsesløse tillid. Uanset hvad de havde planer om at gøre, så er hun sikker på, at det må have været noget vidunderligt. Jeg ville ønske, at jeg en skønne dag kunne genvinde den tillid til andre mennesker.

Hvis den nogen sinde har været der.

“Skytsenglene sætter ikke deres hår op, vel?” spørger hun.

“Ikke ret tit,” svarer jeg. “Ved du, hvordan man laver en fletning?”

Hendes vævre fingre går straks i gang, og det varer ikke længe, før en tyk fletning begynder at kilde mig på ryggen. Jeg stirrer på mit spejlbillede, indtil hun er færdig. Så takker jeg hende, og hun smiler til mig, inden hun lukker døren bag sig.

Jeg fortsætter med at stirre, men jeg ser ikke mig selv. Jeg kan stadig mærke hendes blide fingre i nakken, og det minder mig så meget om min mors fingre, den sidste morgen vi havde sammen.

Jeg får tårer i øjnene og begynder at rokke frem og tilbage på taburetten, mens jeg prøver på at få mindet til at forsvinde.

Jeg er bange for, at hvis jeg først begynder at græde, så bliver jeg bare ved, indtil jeg er så tør og indskrumpet som en rosin.

Jeg får øje på et sysæt på kommoden. Der er tråd i to farver, rød og gul, og en saks.

Uden mindste uro løsner jeg fletningen og reder mit hår ud igen. Jeg deler det i midten og sørger for, at det er helt glattet og hænger lige ned. Så lukker jeg saksen sammen over håret ud for min ene kind.

Jeg kan ikke se ud, som jeg plejer, når hun ikke er her længere, og alting er anderledes. Det er umuligt.

Jeg bruger min kæbe som rettesnor og klipper, så lige jeg kan. Den vanskelige del af det er nakken, for den kan jeg ikke rigtig se, så jeg må nøjes med at føle mig frem. Lokker af lyst hår lægger sig i en halvcirkel på gulvet omkring mig. Jeg går ud ad døren uden at have set mig i spejlet igen.

Da Tobias og Caleb kommer for at hente mig lidt senere, gløder de på mig, som om jeg er en, de aldrig før har set.

“Du er blevet klippet,” siger Caleb og hæver øjenbrynene. Typisk Intelligentsia at fokusere på kendsgerningerne, når noget uventet dukker op. Hans hår er uglet i den side, han har ligget på, og han har blodskudte øjne.

“Ja,” siger jeg. “Det blev ... for varmt med alt det hår.”

“Nå, okay.”

Vi følges gennem korridoren. Gulvbrædderne knirker under vores fødder. Jeg savner den måde, mine skridt gav genlyd på i Skytsenglenes kompleks; jeg savner den kælderkolde luft. Men mest savner jeg den frygt, jeg har følt i de seneste uger, for den var så ubetydelig i forhold til den frygt, jeg føler nu.

Vi forlader kollegiet. Luften udenfor ligger som en dyne omkring mig. En dyne, jeg kan blive kvalt i. Den dufter grønt ligesom et blad, man har revet midtover.

“Ved de godt alle sammen, at du er Marcus’ søn?” spørger Caleb. “Alle puritanerne, mener jeg.”

“Ikke så vidt jeg ved,” siger Tobias og sender Caleb et blik. “Og jeg vil sætte pris på, hvis du lader være med at fortælle det til nogen.”

“Betyder det noget? Enhver kan da se det med et halvt øje.” Caleb skæver nervøst til ham. “Hvor gammel er det nu, du er?”

“Atten.”

“Og du synes ikke, du er for gammel til at være sammen med min lillesøster?”

Tobias ler kort. “Hun er ikke din lille noget som helst.”

“Hold så op, I to,” siger jeg.

En flok mennesker i gult tøj foran os er på vej hen imod en lav og bred bygning, bygget helt af glas. Sollyset spejler sig i de store ruder og skærer mig i øjnene. Jeg skærmer for lyset med den raske hånd og går videre.

Alle bygningens døre står vidåbne. Indenfor i det cirkelrunde drivhus står planter og træer i baljer og små bassiner hele vejen rundt langs ydervæggen. Der er masser af ventilatorer, men de kan ikke rigtig stille andet op med den varme luft end at flytte rundt på den, så jeg sveder allerede som en sindssyg. Men det glemmer jeg alt om, da det begynder at tynde ud i flokken foran os, så jeg kan se resten af rummet.

I midten vokser et vældigt træ. Dets grene breder sig ud over det meste af drivhuset, og dets rødder ser ud, som om de kommer boblende op gennem gulvet og danner et tæt væv af bark. Rødderne bliver holdt på plads af jernstænger, og imellem dem er der ikke jord, men vand. Ikke fordi det burde undre mig – Pacifisterne bruger det meste af deres liv på at anvende og udvikle avancerede dyrkningsmetoder, som Intelligentsia har opfundet.

Oppe på en lille forhøjning af sammenknudrede rødder

står Johanna Reyes. Arret er skjult af hendes hår, som hænger ned og dækker halvdelen af ansigtet. I skolen lærte vi, at Pacifisterne ikke har nogen officiel leder. Alle beslutninger bliver truffet på fællesmøder, og de fleste af dem er meget tæt på at være enstemmige. Det er, som om hver enkelt person blot er en del af en fælles bevidsthed, og Johanna er deres talerør.

Pacifisterne sidder på gulvet, de fleste af dem i skrædderstilling, i større og mindre klynger, der får mig til at tænke på trærødderne. Til venstre for mig sidder puritanerne pænt på række og geled. Mit blik afsøger de mange ansigter, og det varer lidt, før det går op for mig, hvem det er, jeg kigger efter: mine forældre.

Jeg kniber øjnene sammen og får en klump i halsen. Jeg har virkelig ikke tid til at tænke på dem lige nu.

Tobias lægger en hånd på min lænd og styrer mig hen til udkanten af forsamlingen, bag puritanerne. Lige før vi sætter os på gulvet, læner han sig ind mod mig og siger dæmpet: "Jeg kan godt lide din nye frisure."

Det lykkes mig at fremtvinge et lille smil, og da vi har sat os, læner jeg mig op ad ham, så vores albuer rører ved hinanden.

Johanna løfter hænderne og bøjer hovedet. Al samtale i rummet forstummer. Omkring mig sidder pacifisterne tavse og med lukkede øjne. Nogle af dem mumler ord, jeg ikke kan høre, andre sidder med øjnene indstillet på uendeligt.

Jeg sidder bare og bliver mere og mere utålmodig. Da Johanna omsider løfter hovedet igen, orker jeg næsten ikke mere.

"Vi står i dag over for et påtrængende spørgsmål," siger hun. "Hvordan skal vi, som de fredselkende mennesker vi er, håndtere de situationer, der opstår, når andre mennesker bekriger hinanden?"

Hver eneste af pacifisterne vender sig mod sin sidemand og begynder at snakke.

“Man skulle da ikke tro, de var i stand til nogen sinde at få udrettet noget, hvis det er sådan, de griber tingene an,” mumler jeg til Tobias, da der er gået fem-ti minutter på den måde.

“De bekymrer sig ikke om effektivitet,” svarer Tobias. “For dem er enighed det vigtigste. Bare vent og se.”

To kvinder i gule dragter et par meter fra os rejser sig og sætter sig hen til tre mænd, der sidder sammen. En ung mand vender sig rundt, så hans lille rundkreds kan slutte sig til en anden rundkreds, så de alle sammen kan blive til en lidt større rundkreds. Det samme sker med de andre rundkredse. De mindre grupper bliver til større og større grupper, og der bliver færre og færre stemmer i rummet, indtil der kun er et par stykker tilbage. Jeg kan kun høre brudstykker af, hvad de siger: “Fred ... Skytsenglene ... Intelligentsia ... Sikrede opholdssteder ... Indblanding ...”

“Det er jo latterligt,” siger jeg.

“Jeg synes, det er smukt,” siger han.

Jeg sender ham et blik.

“Hvad er der?” Han smiler til mig. “De har alle sammen lige meget at skulle have sagt; alle er med til at styre; alle har en lige stor del af ansvaret. Og det gør dem ansvarsbevidste; det gør dem omsorgsfulde. Jeg synes, det er smukt.”

“Jeg synes, det er uholdbart,” siger jeg. “Jamen det virker sikkert fint for Pacifisterne, men hvad sker der, hvis en af dem begynder at blive træt af at hyppe kartofler og spille banjo? Hvad sker der, hvis en af dem gør et eller andet forfærdeligt, som man ikke bare kan pludre sig ud af?”

Han trækker på skuldrene. “Ja, det finder vi jo nok snart ud af.”

Til sidst er der en fra hver af grupperne, der rejser sig og går hen til Johanna. De passer på ikke at snuble over det

store træsrødder. Jeg regner med, at de skal tale til hele forsamlingen, men i stedet samler de sig omkring Johanna og fører en dæmpet samtale med hende. Jeg begynder at få en fornemmelse af, at vi aldrig vil få at vide, hvad de taler om.

“Det er åbenbart ikke meningen, at vi skal deltage i diskussionen, vel?” siger jeg.

“Det kunne se sådan ud,” svarer han.

Det ser ikke for godt ud, det her.

Da alle har fået sagt, hvad de har at sige, sætter de sig igen og lader Johanna blive tilbage midt i drivhuset. Hun kanter sig hen til os og folder hænderne foran sig.

Hvor skal vi tage hen, når de beder os om at tage af sted? Tilbage til byen, hvor der ikke er nogen form for beskyttelse?

“Vores faktion har stået Intelligentsia nær, så langt tilbage nogen kan huske. Vi har brug for hinanden, hvis vi skal overleve, og vi har altid haft et godt samarbejde,” siger Johanna. “Men vi har også i lang tid haft stærke bånd til Puritanerne, og vi synes ikke, at det ville være rigtigt at bryde det venskab, der har eksisteret så længe.”

Hendes stemme er sød som honning, og ordene flyder også som honning – langsomt og velovervejet. Jeg tørrer sved af panden med bagsiden af min hånd.

“Hvis vi skal bevare det gode forhold til begge faktioner, er vi nødt til at undlade at blande os eller tage stilling i denne konflikt,” fortsætter hun. “Og det kan blive vanskeliggjort af jeres tilstedeværelse her, selv om I naturligvis er velkomne.”

Så. Nu kommer det, tænker jeg.

“Vi er nået frem til den beslutning, at vores hovedkvarter fremover er at betragte som et fristed for forfulgte medlemmer af alle faktioner,” siger hun, “hvis disse medlemmer er klar til at underkaste sig visse betingelser. Den første af disse

betingelser er, at ingen våben af nogen art er tilladt på vores område. Den anden er, at hvis en alvorlig konflikt opstår – det være sig fysisk eller verbalt – så vil alle involverede parter blive bedt om at forlade vores område. Den tredje er, at konflikten ikke må diskuteres, heller ikke under private former, inden for vores område. Og den fjerde er, at alle, som tager ophold her, skal deltage i det daglige arbejde til fælles bedste. Intelligentsia, Sanddru og Skytsenglene bliver orienteret om denne beslutning, så hurtigt det kan lade sig gøre.”

Hendes blik glider over forsamlingen, men stopper, da det når til Tobias og mig.

“I er velkomne til at blive her på den betingelse, at I overholder vore regler,” siger hun. “Dette er vores beslutning.”

Jeg tænker på pistolen under min madras og på spændingerne mellem mig og Peter og dem, der er mellem Tobias og Marcus. Jeg bliver tør i munden. At undgå konflikter er ikke noget, jeg er god til.

“Jeg tror ikke, vi skal regne med at blive her ret længe,” hvisker jeg til Tobias.

For et øjeblik siden smilede han endnu. Nu er hans smil blevet til en dyster grimasse. “Nej, det skal vi helt sikkert ikke.”